

Arrest

nr. 66168 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger en verklaart van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 25 november 1954 in Prigorodnoye (Kazakstan). U woonde in Khasavyurt (Dagestan).

In 2008 verdwenen in Tsjetsjenië uw dochter, Z. M. {...} en haar man I. {...}, waarvan gezegd werd dat hij banden had met de rebellen. In december 2009 verdween uw man, B. M. {...}, samen met zijn Tsjetsjeense collega A. {...}, die vaak bij jullie thuis verbleef. U ging hen onder andere in het lijkenhuis en bij de politie zoeken, zonder resultaat. Hierna kwam de politie van de afdeling binnenlandse zaken verschillende keren langs bij u thuis om te zeggen dat ze uw man zochten.

Op 8 maart 2010 werd u drie dagen vastgehouden bij de wijkpolitie in Khasavyurt. U werd ondervraagd omdat men dacht dat u uw man verborg. U betaalde 10 000 roebel om vrijgelaten te worden. Op 13 maart 2010 voerde de politie een huiszoeking uit bij u thuis naar aanleiding van een explosie eerder die dag. U werd geduwd en brak uw tanden. U werd naar het ziekenhuis gebracht en verbleef er twee weken op de neurologische afdeling. Op 26 april 2010 viel de politie 's avonds bij u thuis binnen nadat

een huis in de buurt was ontploft. U kreeg een slag tegen uw hoofd en bleef drie dagen buiten bewustzijn. U werd wakker in het ziekenhuis. Daar verbleef u drie weken op de afdeling chirurgie. Daarna woonde u één maand bij uw zwaar zieke moeder. Toen u terug thuis kwam, bleek alles ondersteboven gehaald of meegenomen. Op 6 augustus 2010 kwam de politie voor de laatste keer langs bij u thuis. U werd opnieuw meegenomen door de politie van Khasavyurt. In het wijkpolitiebureau werd u drie dagen vastgehouden.

Op 10 september 2010 overleed uw moeder. Die dag telefoneerde Z. {...}, een verre nicht van uw moeder, naar u. Ze stelde u voor om naar haar woning in Kiev te komen. Uiteindelijk verliet u Dagestan in de avond van 17 november 2010. Met de trein reisde u naar Kiev. Op deze trein leerde u een koppel kennen, A. {...} en Z. {...}, dat u overtuigde om met hen verder naar België te reizen. Op 19 november 2011 kwam u aan in Kiev. Dezelfde dag vertrok u met het koppel in de laadruimte van een vrachtwagen naar België. Op 21 november 2010 bereikte u België. Een dag later diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, huwelijksakte, twee medische attesten, een convocatie en medische getuigschriften die u in België verkreeg.

B. Motivering

U verklaarde dat u in Dagestan problemen kreeg met de politie na de verdwijning van uw man, B. M. {...}. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Allereerst kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde weliswaar een convocatie en twee medische attesten uit uw land van herkomst voor. In de convocatie wordt op de daartoe voorziene plaats echter niet vermeld op welke datum u zich moest aanmelden. Het is bijzonder ongeloofwaardig dat de politie de datum van verhoor niet vermeldde op de convocatie. U kon daardoor bovendien niet weten wanneer u zich moest aanmelden. Bovendien werd de convocatie op de daartoe voorziene plaats niet ondertekend door de opsteller ervan, sergeant A. A. {...}. Hierdoor ontstaan ernstige twijfels over de authenticiteit van deze convocatie. U stelde bovendien dat de convocatie een bevestiging was van het feit dat de politie op zoek was naar uw man (CGVS, p. 15). De convocatie vermeldt echter enkel dat u als getuige werd opgeroepen. De convocatie zegt echter niet in welke zaak u werd opgeroepen.

De twee medische attesten die u verkreeg in uw land van herkomst, bewijzen hoogstens uw verblijf in het ziekenhuis en de klachten en verwondingen die u had. Beide attesten beperken zich echter tot elementaire informatie. In het medisch attest van 13 maart 2010 werden enkel uw eigen verklaringen over de huiszoeking bij u thuis opgenomen. Deze verklaringen kunnen bezwaarlijk als objectief worden beschouwd. Het medisch attest van 26 april 2010 omvat enkel de vaststellingen en diagnose van een arts. Beide documenten vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen hebt opgelopen. Deze documenten bewijzen daarom niets over de problemen die u zou gekend hebben.

U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat u op 8 maart 2010 en op 6 augustus 2010 daadwerkelijk twee maal drie dagen werd vastgehouden. Ook over de twee huiszoekingen die plaatsvonden in maart en april 2010, kon u geen begin van bewijs voorleggen. U kon verder geen begin van bewijs voorleggen van de verdwijning van uw man en dochter. Evenmin kon u bewijzen welke stappen u heeft ondernomen om uw man terug te vinden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast doken er verschillende tegenstrijdigheden op in uw asielrelaas. Zo beweerde u dat de politie op 6 augustus bij u thuis langs kwam, u meenam en drie dagen vasthield (CGVS, p. 13). U verklaarde dat de politie u op 6 augustus 2010 een convocatie opstuurde. Daarop ging u zich zelf aanmelden bij het wijkpolitiebureau. U werd er een tweetal uur ondervraagd en keerde dezelfde dag terug naar huis. U beweerde dan dat u pas op 8 augustus 2010 door de politie werd meegenomen, waarna u drie dagen werd vastgehouden (CGVS, p. 24-26). Tevens beweerde u dat de convocatie in uw brievenbus lag, toen u op 5 augustus 2010 terugkwam van uw moeder (CGVS, p. 27). De convocatie werd echter op 6 augustus 2010 geschreven. Deze tegenstrijdige verklaringen over het moment van uw vasthouding en de ontvangst van de convocatie brengen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk in het gedrang. Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over de geldsommen die u aan de politie betaalde. U beweerde dat u twee maal 10 000 roebel betaalde. U betaalde dit bedrag een eerste keer in 2009. De tweede keer betaalde u 10 000 roebel om vrijgelaten te worden na uw vasthouding op 8 maart 2010 (CGVS, p. 16). Voorheen stelde u echter dat u dit bedrag in augustus 2010 aan de politieagenten betaalde toen ze langs kwamen om geld voor hun zoektocht te vragen (CGVS, p. 13). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig en hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uit. Ok over de chronologie van de verdwijning van uw man en dochter legde u tegenstrijdige verklaringen af. U stelde dat uw man verdween in december 2009 (CGVS, p. 5) en uw dochter in 2008 (CGVS, p. 15). U beweerde echter eveneens dat uw dochter later dan uw man verdween (CGVS, p. 18). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Voorts beweerde u dat u uw huis verkocht nadat u een maand bij uw moeder woonde na uw ziekenhuisopname in april 2010 (CGVS, p. 13). Later vertelde u dat u uw huis in maart 2010 verkocht en dat u daarna bij uw moeder inwoonde (CGVS, p. 21). U keerde echter in de zomer van 2010 meermaals terug naar uw reeds verkochte huis (CGVS, p. 24 en 27). Bovendien kon u de Belgische asielautoriteiten geen enkel bewijs van deze verkoop voorleggen. Deze verklaringen hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uit. Los

van uw eventuele medische of psychologische problemen, kan ook elementair verwacht worden dat u wist dat uw dochter, Z. M. {...}, geboren K. {...} (O.V. xxxxxxx), in België woonde. Het is niet geloofwaardig dat u beweerde dat u hiervan niet op de hoogte was (CGVS, p. 7). Met betrekking tot uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Dagestan met de trein naar Kiev reisde. Van daaruit zou u verstoep in een vrachtwagen naar België verder gereisd zijn (CGVS, p. 10-11). U was tijdens deze reis enkel in het bezit van de documenten die u de Belgische asielinstanties voorlegde (CGVS, p. 12) en zou onderweg tussen Oekraïne en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 11). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoep in een voertuig te betreden, zonder opgemerkt te worden aan een douanepost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u verstoep, zonder gecontroleerd of gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold. Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat u ook verwees naar de verdwijning van uw dochter, Z. M. {...}, en haar man I. {...}. U bevestigde echter meermaals dat uw problemen niets met haar verdwijning te maken hebben (CGVS, p. 14 en 30). Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte en de medische attesten die u in België verkreeg) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort en uw huwelijksakte bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw man, die echter niet betwist worden, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Wat betreft het medische getuigschrift van dokter Defourmy, d.d. 2 februari (?) 2011, moet gesteld worden dat dit attest bestemd is voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van DVZ, en niet voor het Commissariaat-generaal. Het getuigschrift bevat enkel elementaire informatie. Dit document werd blijkbaar opgemaakt op basis van één consultatie, integraal gebaseerd op uw informatie. Uit dit getuigschrift kan dan ook niet worden afgeleid dat de erin beschreven moeilijkheden het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de feiten die u aanhaalde in uw asielrelaas. Het is evenmin van dien aard dat het de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstelt. Wat betreft de fysieke klachten, vermeld in de andere Belgische medische getuigschriften (sinusitis, cataract), is het niet aan het Commissariaat-generaal om hierover een oordeel uit te spreken. Deze attesten kunnen voorgelegd worden aan de bevoegde diensten in het kader van de regelgeving inzake medische regularisaties. Deze Belgische medische getuigschriften vertellen niets over de problemen die u in uw land van herkomst ondervond. De documenten bewijzen evenmin dat uw huidige medische problemen veroorzaakt werden door de problemen die u in uw land van herkomst zou hebben ondervonden. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u eventueel beroep kan doen op de regelgeving inzake gezinshereniging, vermits uw dochter, Z. M. {...}, geboren K. {...} (O.V. xxxxxxx), in België het statuut van erkende vluchteling verkregen heeft. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms gnog gelinkt met de rebelle in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebelle die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebelle betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrens aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebelle tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat

de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

In haar enig middel verwijst verzoekster naar een ambtsbericht van april 2010 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en stelt zij dat hieruit kan worden afgeleid dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds instabiel is. De verzoekster verwijst voorts naar het reisadvies van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken waarin staat dat reizen naar Tsjetsjenië ten strengste wordt afgeraden. Verzoekster stelt dat deze informatie belangrijk is voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming, gezien het duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië onveilig is. De verzoekende partij verwijst ook naar de amnestieregeling in Tsjetsjenië en naar het feit dat een lijfwacht van Kadyrov vermoord werd op het ogenblik dat hij in Oostenrijk verbleef als asielzoeker en een klacht had ingediend tegen zijn werkgever bij het Europees Hof voor Mensenrechten.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7

oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing slaagt verzoekster er niet in om haar asielrelaas aannemelijk te maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag. De Raad merkt op dat verzoekster voorgaande vaststellingen in de bestreden beslissing ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster verwijzing naar een vermeende passage uit de bestreden beslissing steunt op een materiële vergissing aangezien de geciteerde passage geenszins voorkomt in de bestreden beslissing zoals deze voorligt aan de Raad. Gelet op verzoeksters betoog meent de Raad dat verzoekster het motief van de bestreden beslissing wenst te betwisten dat stelt:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

2.6. In de mate dat verzoekster enkele passages uit een ambtsbericht van april 2010 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken citeert alsook verwijst naar de website van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken waarin reizen naar Tsjetsjenië ten strengste wordt afgeraden en stelt dat hieruit kan worden afgeleid dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds instabiel is, dient gesteld dat verzoekster met dit betoog volledig voorbijgaat aan het gegeven dat zij afkomstig is uit Dagestan en in de bestreden beslissing uitvoerig wordt ingegaan op de situatie van etnisch Tsjetsjenen in Dagestan en de globale veiligheidssituatie aldaar zodat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar de algemene situatie in Tsjetsjenië om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. In zoverre in de passage uit het ambtsbericht ook summier verwezen wordt naar de algemene situatie in Dagestan, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee geenszins aantoonde dat de uitgebreide recentere informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt (*Subject Related Briefing, “Russische Federatie, Dagestan” “Algemene en veiligheidssituatie*, update januari 2011) niet correct zou zijn of dat hij daaruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst verzoekster er op dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. Zoals blijkt uit het verzoekschrift laat verzoekster na de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande in concreto te weerleggen. Waar verzoekster verwijst naar een algemene situatie in haar land van herkomst, wijst de Raad er op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in

haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekster in gebreke blijft. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekster. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13, meer bepaald *“Subject Related Briefing “Russische Federatie Dagestan” Algemene en veiligheidssituatie, update januari 2011”*, en dat gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen en werd uitgewerkt op basis van een ruim aanbod aan zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen, blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

2.7. Wat betreft verzoeksters verwijzing naar de amnestieregeling, stelt de Raad vast dat verzoekster er hiermee geenzins in slaagt afbreuk te doen aan het gestelde in punt 2.6.

Het enig middel is ongegrond.

2.8. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER